

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 996/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ш., због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката В.Д. – Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пријепољу ЗК бр.76/14 од 07.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.695/15 од 04.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 25. новембра 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ш., адвоката В.Д. – Ћ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пријепољу ЗК бр.76/14 од 07.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.695/15 од 04.09.2015. године у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријепољу ЗК бр.76/14 од 07.05.2015. године, окривљени М.Ш. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени издржати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, те да уколико окривљени у трајању од 6 часова или два пута у трајању до 6 часова сомовољно напусти просторије у којима станује – суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да оштећеној Епархији М. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 49.500,00 динара, те да суду на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.695/15 од 04.09.2015. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног М.Ш., пресуда Основног суда у Пријепољу ЗК бр.76/14 од 07.05.2015. године преиначена је само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном М.Ш., због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су жалбе бранилаца окривљеног М.Ш. у осталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Ш., адвокат В.Д.-Ћ., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 438. тачка 7. и 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће на основу члана 379. став 2. ЗКП окривљеног М.Ш. ослободити од оптужбе "због тога што није доказано да је учинио кривично дело" или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеном изрећи блажу санкцију по врсти и висини, или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, и то другом већу, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, као и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Позивајући се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП (коју погрешно означава као битну повреду из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП), бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд самоиницијативно изменио – прекорачио оптужни акт констатујући у изреци пресуде "неутврђену вредност" и "вредност већу од 15.000,00 динара", дакле, паушално ценећи вредност ствари, које је окривљени одузео критичном приликом.

Супротно изложеним наводима захтева, правноснажна пресуда не садржи наведену битну повреду одредаба кривичног поступка. Ово стога што је и у оптужници и у изреци правноснажне пресуде наведено да је окривљени критичном приликом одузео 6 позлаћених панагија и три владичанске мантије, с тим што је у оптужници вредност ових ствари опредељена на износ од 1.418.900,00 динара, а у изреци пресуде као "неутврђена вредност" уз констатацију да је окривљени ове ствари одузео у намери да прибави противправну имовинску корист већу од 15.000,00 динара. То значи да суд није утврдио стварну вредност одузетих ствари (нити ону из оптужнице) али је утврдио да је њихова вредност већа од 15.000,00 динара. Имајући ово у виду, то у конкретном случају измена која се односи на вредност одузетих ствари нема карактер битне повреде одредаба кривичног поступка на коју се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује.

У вези са истом битном повредом одредаба кривичног поступка, у захтеву се истиче и да је првостепени суд ову повреду учинио на тај начин што је у изреци првостепене пресуде навео да је окривљени "са спрата Владичанског двора из спаваће собе Владике М. господина Ф. и просторије до те собе одузео 6 позлаћених панагија и три владичанске мантије" јер се у оптужном акту који у току поступка није прецизиран – међан, уопште не помињу "просторије до спаваће собе", већ се као крајње место извршења дела помиње "витрина спаваће собе" где су према оптужном акту стајале и панагије.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда неосновани, иако између чињеничног описа дела датог у оптужном акту и оног у изреци побијане пресуде постоји неподударност на коју се захтевом указује. Међутим, у конкретном случају не може бити говора о прекорачењу оптужбе у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, како се неосновано истиче у захтеву, обзиром да су у конкретном случају у чињеничном опису дела, у изреци побијане пресуде, измењене само чињенице и околности које конкретизују кривично дело, али које нису правно релевантне за измену идентитета дела. Стога наведена неподударност између чињеничног описа дела у оптужном акту и описа у изреци побијане пресуде не представља битну повреду одредаба кривичног поступка на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је у овом делу одбијен као неоснован.

У преосталом делу, који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ш., одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописани су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.

и 4. и тачка 7. до 10 и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. став 3. и 4).

Дакле, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничено је право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, па тако окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости само због напред наведених повреда закона.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да бранилац окривљеног у преосталом делу правноснажне пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП које одредбом члана 485. став 4. ЗКП нису прописане као разлози због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то је у овом делу Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.Ш. одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.